Pregaria.cat

Entrada

Pasqua 2003

Crist de nou crucificat va ser el títol d'una novel·la que fa ja bastants anys va tenir un gran èxit editorial i va donar molt a parlar. Si avui recordem aquest títol és perquè malauradament respon a les realitats de violència extrema que des de fa mesos està vivint la nostra humanitat.

Crist és crucificat de nou a cada ésser humà desfet per les bombes, desintegrat, mort com a conseqüència de la guerra, el terrorisme, la venjança, la crueltat i el descontrol de passions i instints. És de nou assassinat en creu en cada dona, en cada home, en cada nen que mort o pateix injustament en un món - el nostre - que contradiu amb els fets el que proclama amb mots com democràcia, poble i drets humans.

Molts cops durant aquestes setmanes s'ha encongit el cor, hem experimentat ràbia i impotència, i hem protestat per tant de dolor sense sentit, provocat contra persones innocents. El despotisme més criminal, revestint-se de racionalitat, ha remogut el nostre esperit. No hi estem gens d'acord. No ho podem acceptar.

La nostra mirada avui s'adreça a Déu. I en el silenci ple de la pregària comunitària veiem amb els nostres ulls com la seva imatge visible, feta humanitat, està també fanàticament clavada en una creu injusta fins a la mateixa mort.

Hem anat recordant amb devoció i amor els passos d'aquella darrera setmana de Jesús, la Setmana Santa. L'hem vist entrant a Jerusalem, aclamat pels senzills i pobres, l'hem vist rentant els peus als seus deixebles, sopant amb Ells, mentre els repartia el seu Pa i el seu Vi. L'hem contemplat, desfet en llàgrimes, pregant al Pare en el límit de la seva força moral... traït per un amic... condemnat, torturat, abandonat, clavat, escarnit i mort. Quan contemplàvem cada gest, cada moviment, cada patiment del Nostre Senyor, no hem deixat de recordar el que estava passant a la nostre humanitat.

Ara, doncs, adrecem a Déu novament la nostra mirada. Què ens diu en aquesta Nit de Pasqua, que pugui ajudar-nos a recuperar els nostres anhels de vida, de goig i de pau.

No el veiem, però en el nostre camí d'aquests mesos de lluita per la pau, Ell com va fer-ho amb els deixebles d'Emaus, era al nostre costat. En el Passeig de Gràcia el 15 de Febrer, just a la vora del tanc de cartró, a les Eucaristies, trobades, seminaris, debats, protesta... Ell venia amb nosaltres. No ens en adonàvem. No el miràvem, molts cops pensàvem que Déu havia ja deixat aquest món per impossible. De fet hi era en els nostres crits, en les nostres anades i tornades, en el dejuni, en els plors amagats i quan s'encenia un potser encara faran cas del poble. Hi era, però no a dalt, amb els imperialistes i potents, sinó a baix, a baix de tot; en aquell lloc que va escollir des de el seu naixement.

I avui a la diada de Pasqua vol que obrim els ulls i el reconeixem precisament a la fracció del Pa. Per uns instants en el més profund de nosaltres ha reviscut, en la fe, el moment aquell en el que Jesús va beneir el Pa i els hi donava. És Ell, si és Ell mateix, el que ens ha acompanyat en el llarg i complicat camí. Som cridats al goig immens de la seva presència, de la vida nova que és en Ell, i que vol expandir-se en el món sencer.

Com fer-ho ?.

Doncs tornant amb coratge cap a casa, a la trobada amb les comunitats. Tornar a la família, al treball, als amics, als estudis, a la quotidianitat tan coneguda i que amaga tantes possibilitats de vida.

Molts de nosaltres durant aquest curs en els grups hem estat tractant precisament sobre el tema de la família i la professió com a espais on viure de ple la nostra resposta a la crida del Crist. Tornem-hi, doncs, amb l'esperit de Pasqua. Déu té la darrera Paraula sobre el món, respectant sempre la llibertat i la perversitat dels homes i dones. Però d'Ell és el judici i la valoració definitiva. La Pasqua és la porta a la dimensió final. Tot acabarà bé, Jesús ha ressuscitat. Al·leluia !.